

РЕШЕНИЕ

№ 884

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 22.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11964** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Л. М. И., чрез процесуалният му представител адв. М. О. П., срещу Заповед № 3330/16.11.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2, б. "м" от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка (ПAM) – временно спиране от движение на МПС за срок от 3 месеца.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липсващи правни основания за издаването ѝ, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с целта на закона и неспазване на установената форма. Оспорва се описаната в заповедта фактическа обстановка; фактическите основания за налагане на ПAM. Поддържа се, че констатациите в АУАН не отговарят на действителното фактическо положение, доколкото извършването на занасяне на автомобила не е било преднамерено и цяло от водача, а се дължи на несъобразяването от негова страна на състоянието на пътната настилка и атмосферните условия, както и на факта, че управляваният автомобил е със задно предаване и се е поднесъл. Искане се отмяна на оспорената заповед, като се претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР не се явява, не е представяван и не е изразил становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ПАМ е наложена на Л. М. И. за това, че на 15.11.2023г., около 23:50 ч. в [населено място], по бул. С. шосе с посока на движение от ул. Околовръстен път към ул. И. С., управлява личния си лек автомобил М. 200 Д с регистрационен номер В 73 21 РМ, като на кръстовището образувано от бул. С. шосе и ул. Околовръстен път при извършване на маневра ляв завой използва пътя за други цели освен в съответствие с неговото предназначение, изразяващи се във форсиране на двигателя и превъртане на задните задвижващи колела и поднасяне на задната част на МПС-то по посока на движението си. Проверката е извършена на [улица], като нарушението е квалифицирано като такова по чл. 104Б, т. 2 ЗДвП, за което е съставен АУАН Серия ГА № 1056068 от 16.11.2023г. Актът е съставен от мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ на осн.чл.40, ал.4 ЗАНН.

По делото не се спори, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил М. 200 Д с регистрационен номер В 73 21 РМ и че на посочените в АУАН и в оспорената заповед дата, час и място е управлявал автомобила си. Оспорват се обстоятелствата, свързани с причината за предприетата маневра и естеството на маневрата при управлението на автомобила.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Съгласно Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР, оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2 от ЗДвП, са полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оглед на това, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му.

Оспореният административен акт е издаден при спазване изискванията за форма, същият е мотивиран с изложени в него фактически и правни основания. Спазени са и административнопроцесуалните правила.

Заповедта съответства на материалния закон. Съгласно чл.171, т.2, б. „м“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки; една от тях е временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари; ПАМ се налага за срок три

месеца. В случая фактическите основания за налагане на мярката, изложени в обстоятелствената част на заповедта, са: „форсиране на двигателя, превъртане на предните задвижващи колела и поднасяне на задната част на МПС-то по посоката му на движение“, т.е. водачът използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, извън съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари.

В процесната заповед е посочено, че същата се издава във връзка със съставения акт за установяване на административно нарушение серия GA № 1056068 от 16.11.2023г., който е приложен като част от административната преписка. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, т.е. посочените в АУАН факти и обстоятелствата се считат за осъществени докато не бъдат оборени по съответния процесуален ред. В конкретния случай това означава, че фактическите констатации, посочени в акта, на които административният орган се е позовал, а именно, че жалбоподателят е управлявал моторното превозно средство като е форсирал двигателя, превъртал предните задвижващи колела и поднасял задната част на МПС-то по посока на движението, следва да се считат за установени до доказване на противното. Тежестта за оборване на тези фактически констатации е на жалбоподателя. Съдът намира, че събраните по делото доказателства не оборват констатациите в акта. Процесната дейност, по начина на възприемането ѝ и отразяването ѝ в акта за установяване на административно нарушение, категорично не представлява случайно деяние-поднасянето на автомобила, дължащо се на техническите му характеристики, тъй като последният бил със задно предаване, каквото възражение се поддържа от жалбоподателя.

При това положение, съдът приема, че е била осъществена визираната в разпоредбата на чл. 171, т.2, б. "м" от ЗДвП хипотеза, която съставлява предпоставка за прилагане на принудителната административна мярка.

Предвид изложеното, оспорената заповед се явява законосъобразна по всички критерии на чл.146 от АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото сторените от жалбоподателя разноси остават за негова сметка.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. М. И., чрез процесуалният му представител адв. М. О. П., срещу Заповед № 3330/16.11.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2, б. "м" от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно спиране от движение на МПС за срок от 3 месеца, като неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

